

Trepat de Dalt

Las masías «Trepat» son las del término de Agramunt que se encuentran más apartadas de nuestra villa, ya que están cercanas a Castellserá.

«El Trepat de dalt» es la primera que encontramos, se halla situada en un acentuado desnivel de terreno, divisándose desde ella un vasto paisaje del llano de Urgel, aunque su situación es en terreno de riguroso secano. A pesar de ello, una frondosa arboleda de pinos, cipreses y otras clase arbóreas adornan bellamente la parte norte de la masía es decir, la parte alta ya que todas las edificaciones que componen este gran complejo agrícola están en situación descendente en el desnivel orográfico, encarados al mediodía.

Un camino bordeado de árboles conduce hasta un parque muy bien cuidado donde hay campo de tenis, piscina, juegos infantiles etc. En medio de una plazoleta hay un pequeño monumento al arado, con una antigua máquina para este quehacer.

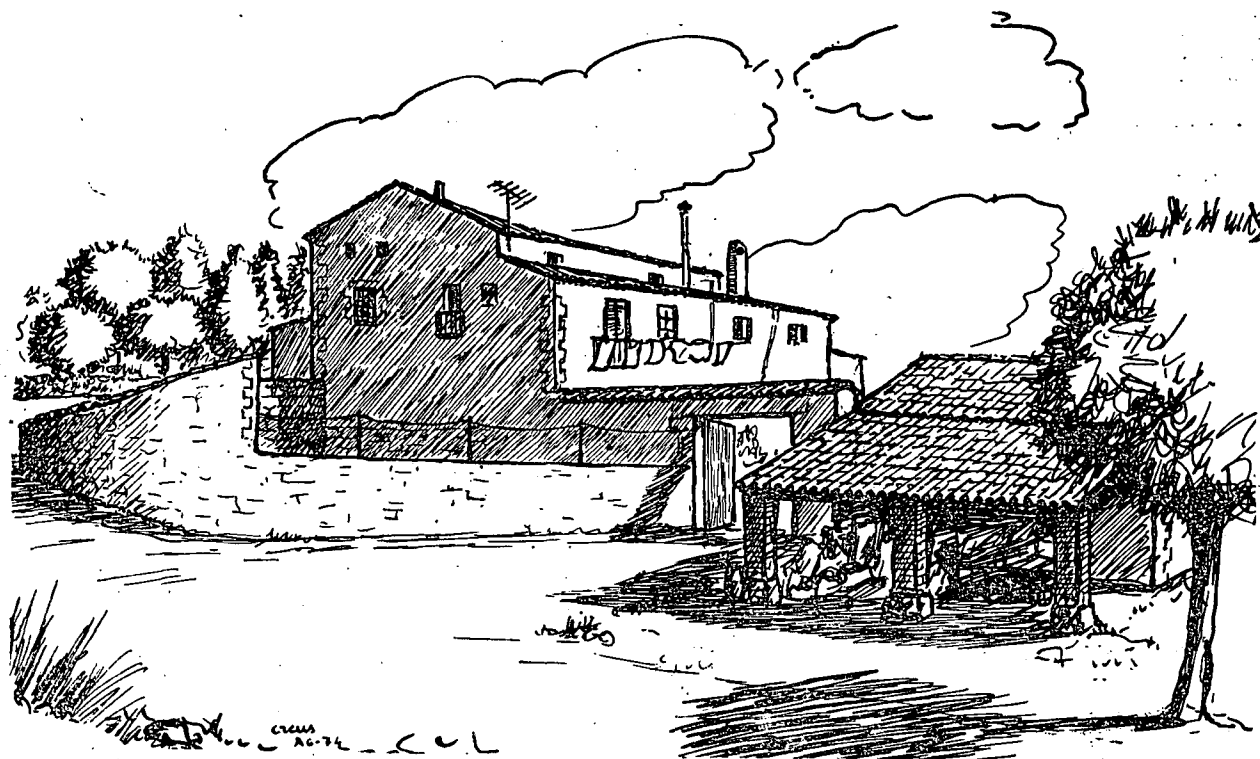
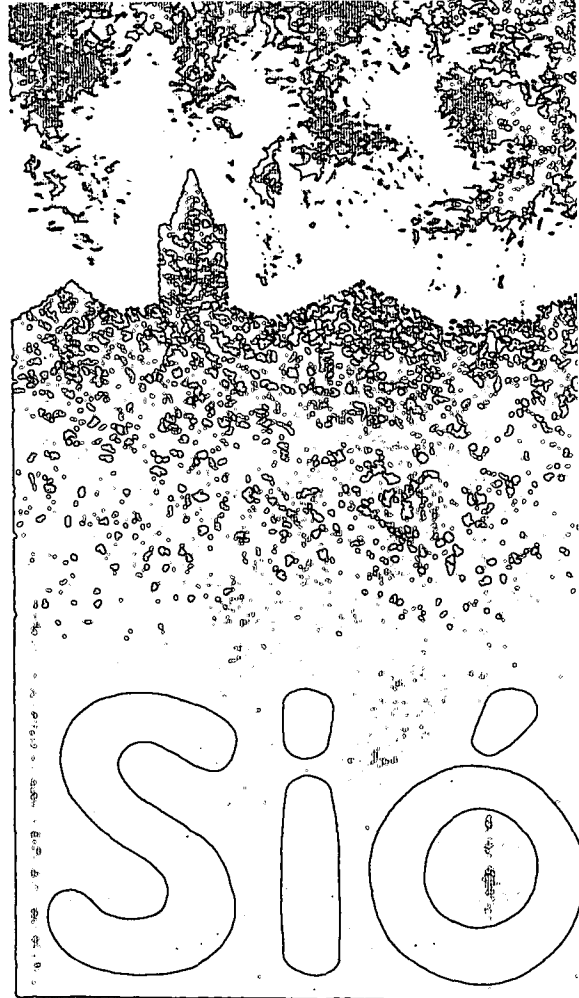
Desde la parte sur es de donde puede contemplarse la gran extensión de cubiertos, almacenes y corrales que junto con la masía dan la impresión de un verdadero pueblo.

Actualment gozan de fuerza eléctrica y el agua no falta en Trepat de Dalt, gracias a la magnífica instalación que existe, ya que desde una gran balsa situada en el lugar idóneo para la máxima recogida del agua de lluvia, se traslada hasta un grandioso depósito circular filtrándola debidamente para hacerla apta para todo uso.

La casa actual es el resultado de constantes mejoras efectuadas desde principio de siglo, transformando totalmente la humilde casa inicial.

Conjuntamente con el «Trepat de Baix» tienen una bonita capilla familiar, muy bien conservada.

Creus

El lector opina...

SOBRE L'ASSASSINAT D'ANTON BONET

Senyor Director de SIO:

En el SIO del mes passat es publicà una carta referent al meu germà Anton Bonet, amb la firma de «Juliol». En poquíssimes ratlles em demana que aclareixi com es desenvolupà aquella tragèdia. Em plau posar-li de manifest, amb tot respecte i amb el record del meu germà, els exactes aclariments.

Diré en primer lloc que el meu germà, de la lleva del 1927, feu el servei militar a Mahó. Després fou cridat a files durant la guerra civil i juntament amb dos companys d'ací Agramunt, foren destinats al front de l'Ebre, a les serrres de Pandols i Caballs. No passava una setmana que no tinguéssim noves d'ell, emprò en enfrontar-se aferrissadament els dos bàndols, deixàrem de sobte de tenir cap més notícia.

Vaig escriure quatre cartes al capità de la seva companyia, sense obtenir resposta. Fent-me pesat vaig insistir en na quinta carta. A la fi va contestar el capità; però d'una manera vaga i tan poc satisfactòria que vaig pensar pitjor. Entre altres coses deia textualment aquella carta: «Me interesé a los veteranos de la compañía y me dijeron que Antonio Bonet estaba comiéndose el rancho en una roca y que por la causa de la Republica se podría ser sacrificado.»

S'acabà la guerra i els dos companys d'Agramunt, supervivents d'aquells combats del front de l'Ebre, retornaren i pogueren explicar-me amb tota llibertat la realitat d'aquell fet tristament cèlebre. Em digueren que en moltes ocasions, al pararse al front, s'instalaven tendes de campanya i que molts dels catalans es negaven a dormir i menjar allí, per no portar tanta «misèria» en la seva roba interior. Aleshores aquests catalans es paraven xaboles amb troncs i ramatge, no massa allunyats del campament. A voltes de res els servia apartar-se, perquè si el front es bellugava, endavant o endarrera, aquelles cabanes es quedaven sense habitants.

En aquella ocasió el front quedà parat uns dies i la lluita es feia amb bombes de mà i fuselleria des de les unes trinxeres a les altres, que apenes estaven separades per cent metres de distància. Prop d'una roca es feren una xabola el meu germà, els altres dos d'Agramunt i sis companys més, quan de sobte es presentà una furgoneta, un sergent tragué una llista anomenant els sis companys i el meu germà i els ordenà que pujessin al vehicle. Els altres dos d'Agramunt en sentir aquelles ordres també creien que per ells es disposava el mateix; però no sigui així i solament sonaren els set noms d'aquells desgraciats.

Un dels dos de la vila, el Ton..., preguntà al meu germà: «On us porten Tonet?». —«No sabem res»— respongué. I desa-

paregué la furgoneta de la mort, ja que mai més es sabé res d'aquells set màrtirs.

No considero prudent estampar el nom d'aquells dos companys d'Agramunt; emperò no tindria inconvenient en dir-los particularment al senyor «Juliol», i així ell, a través de les seves famílies, es podria assabentar millor de com va acabar aquell drama.

En el que es refereix a tendes de campanya i al tenir llibertat de fer xaboles en ple campament i fora d'ell, no és cap cosa nova, ja que puc ensenyar a qui vulgui, i en particular al senyor «Juliol», una foto que guardo de quan el desastre d'Annual (Africa), on es pot veure la nostra xabola i els tres companys ocupants.

I tornant al cas que em fan aclarir, contestaré concretament:

«Si és que desaparegué?» —No, en tot cas el feren desaparèixer.

«Si fou en acció de guerra?» —No, ja que el front parà molts dies.

«Existeix versió oficial d'assassinat?» —No, perquè constaria un crim.

«Si volia passar-se als nacionals?» —Tampoc, totalment impossible segons m'asseguren els dos d'Agramunt, ja que amb tot hi haver-hi el front quiet, era contínua la pluja de bombes de mà i fuselleria.

Es gratuït fer comentaris a gust de cada u; però no és cap cosa de l'altre món pensar que, des dels pobles respectius, arribaven al front informes molt poc bons sobre determinats soldats. I aleshores les sospites que desvetllaven la mala informació, eren prou motiu per obrar amb injustícia.

Entre tant el saluda atentament,

SILVESTRE BONET

* * *

Senyor Director de SIO.

Molt senyor meu:

Com un dels primers subscriptors de SIO, li agrairé la publicació de la següent nota aclaratòria.

Fa referència a la carta circular amb motiu d'adquirir una ambulància per a la Creu Roja destinada a Agramunt i Comarca. Allí sollicitaven del poble la contribució per a la compra de dita ambulància amb donatius que es podien fer als bancs i a les caixes locals.

El 25 de juny vaig personar-me a la Caixa de la nostra vila per tal de depositar-hi el meu petit granet de sorra, que fou de 2.000 pessetes, segurament un dels primers, ja que el senyor delegat d'aquella entitat em digué que encara no estava formalitzat el compte (malgrat haver-se rebut feia uns dies la circular). Amb tot acceptà les dues mil pessetes de les què em lliurà el corresponent rebut. Però vaig dir-li que preferia que no se'n fes publicitat, ja que per fer publicitat comercial tinc altres mitjants. El senyor director de la Caixa em digué que creia prudent comunicar-ho així a la junta de la Creu Roja per control de la mateixa; a lo que vaig accedir.

Quina fou la meua sorpresa en llegir el SIO n.º 125 corresponent al mes de juliol i veure-hi que hi figuro en el segon lloc de la llista d'aportacions però només amb 1.000 pessetes (dic mil). Volen explicar-me els senyors responsables on són les altres mil pessetes? Quin fi se'ls hi ha donat?

Com que tinc molt interès en que l'ambulància arribi a bon fi, és per això que demano un aclariment.

Mentre espero fer altres aportacions, si és precís, per tal que aquesta ambulància estigui preparada sobre tot de cara a les classes més necessitades de la població i comarca quan abans millor, queda agraït el seu affm. i amic

Magi Feixa i Terés.

N. R. — No hi ha cap motiu d'alarma, Sr. Magi Feixa, els responsables de la Creu Roja tenen perfectament contabilitzades les seves dues mil pessetes, que si no van sortir a SIO fou, simplement, per un error d'impremta.

SIO - Boletín Informativo Municipal

Director: Alcalde Sr. D. José M.º Inglés

Sub-director: Jaime Cuñat Mata

Edita: Ayuntamiento de Agramunt (Lérida)

Imprenta G. Vicens - Guimerá, 15 - Agramunt

Redacción y Administración

Calle de la Plaza, 1 Apartado Correos n.º 10
Agramunt (Lérida)

Suscripción anual: España 100 ptas.

Extranjero 115 ptas.

Número suelto 10 ptas.

Depósito Legal: L. 138-1964

A Agramunt ens hem quedat sense Notari. Segons diuen també sense Notaria i existeix el perill que aquesta supressió sigul definitiva.

La notícia no és gens afalagadora; però si bé ho mireu tampoc ens hauria de sorprendre massa. A mesura que el món es torna petit gràcies a la facilitat de comunicacions, perden importància els nuclis habitats de dimensions reduïdes. De la mateixa manera que molts poblets han perdut artesans, escoles, metges i capellans, també les viles com Agramunt sofreixen minva en algun aspecte.

Em direu que en altres coses hem guanyat, com per exemple en matèria d'ensenyament amb l'Institut com a realitat esplendorosa. Es ben cert; però també són evidents les deficiències en l'aspecte assistencial, posem per cas.

L'evolució dels temps produeix un reajustament en tots els ordres i la gràcia està en alinear quines són les possibilitats reals que tenim al nostre abast, sense somniar truites; però sense renunciar tampoc a res del que, raonablement, ens mereixem i podem aconseguir.

Pensen bé els que diuen que millorar un poble no consisteix en fer els carrers més llargs, ni les cases més altes. L'important és procurar que els seus habitants puguin viure cada dia més bé, com a persones, i puguin gaudir del major nombre possible de serveis comunitaris. Avui no és cap luxe que un poblet de la comarca tingui aigua corrent, clavegueres, llum elèctrica i telèfon automàtic; però no pot aspirar a certes comoditats normals en una Vila. I ací tampoc podem pensar en alguns avantatges que disfruten en una ciutat gran. ¿Quines són les metes que els agramuntins podem assolir, pensant amb el cap i sense tromballismes? Si poguéssim respondre adequadament aquesta pregunta, tindriem molt de guanyat de cara a la prosperitat de la Vila.

Sé molt bé que teoritzar és cosa fàcil i per això no pretenc fer càrrecs a ningú; però salvant sempre la bona fe, penso que de vegades ens dominen massa la nostàlgia de passades granses o els mites de l'hora present. Posaré dos exemples concrets: la Fira i la Industrialització. Antigament les fires d'Agramunt eren famoses i multitudinàries; però avui, els resultats pràctics de la Fira de Primavera, ¿compensen els esforços i els recursos que s'hi esmercen? Jo diria que no. La Industrialització és necessària; però solament en la mesura que absorbeix la mà d'obra existent i permet una creixença moderada. Un excés podria beneficiar a determinats sectors; però crearia problemes a la generalitat de la població i, sobretot, als responsables de la vida col·lectiva.

I S E T

QUINQUENI

El nostre senyor batlle, en Josep M.ª Inglés i Mortés, el prop passat dia 22 celebrà el cinquè aniversari de la seva ascensió al comandament de la nostra vila. Amb aquest motiu es celebrà un sopar de tot el consistori a Lleida al què, per raons òbvies del sector, no pogué assistir el governador. Des d'aquestes pàgines, felicitem al nostre senyor alcalde i a tot el consistori.

ESTIUEIG A NIVELL PLA

Segons ens assabenten, cada dia són més els obrers agramuntins que passen llurs vacances en un apartament a Salou, encara que hom no sap si és degut als bons salaris o a que, per raó de la crisi turística, els preus dels apartaments han baixat bona cosa.

ÇAÇA DEL CONILL. NOU ESTIL

La secció esportiva de la nostra redacció ens assabentà que els conills dels defores són objecte d'una nova manera de caça. El nou estil consisteix en perseguir-los amb motocicleta i enlluernar-los fins que es deixen agafar amb les mans. El motocross, d'aquesta manera, esdevé un esport doblement utilitari.

MOTOS, MOTOS, MOTOS

La nostra vila, darrerament, ha donat mostres de motoritzar-se ràpidament. La mototipus cross circula pels nostres carrers amb plena llibertat de velocitat, soroll, fums i direccions prohibides. Tots, encara que sembli estrany, una vegada o altra hem estat joves, molt joves. Per aquesta raó respectem el nostre jovent, encara que fins allà on aquest respecte les altres edats, que no per tenir més anys deixen de ser més joves, encara que sí més prudents. La joventut no es demostra amb soroll, el de les motos, com tampoc la maduresa es demostra amb un, altra mena de soroll, el dels televisors.

TEMPERATURES

A les nou del matí (h. o.) els dies 16, 17 i 18 de juliol, el termòmetre baixà, dins de la vila fins a 14 °C, que representan un descens de deu graus si es compara amb les temperatures dels dies anteriors.

POLLASTRES MALALTS

Degut precisament a aquest canvi bruscat de temperatura, els pollastres de les granges s'han refredat d'allò més i han estat molts els granjistes que han passat pel camí de l'amargura en veure que la malaltia no cedia fàcilment. Han estat cridats veterinaris de les procedències més impensades que han atiborrat de medicines a les bèsties, però sense cap mena de resultat. El sector continua, per tant, afectat.

BARRIS

La festa antiga i simpàtica del barris, torna. El dia 27, com prèviament s'anuncià, tingué lloc la Festa del Barris al carrer de Sió que en certa manera constituí una mini festa major per l'èxit assolit.

CASALS A BURGOS

El nostre estimat amic i director de la Coral d'Avui, es traslladà a Burgos on es celebrà un curs de direcció i tècnica vocal en el què ell participà com a professor de la segona part, que tingué lloc del 12 al 18 de juliol i del 28 de juliol al 19 d'agost.

LA COLLITA

L'altre dia parlàvem de l'ordi i avui ho farem del blat. Al secà la collita ha estat justeta, els qui al blat han obtingut uns rendiments de quinze o setze per una poden estar ben contents; perquè molts no han arribat a deu. A l'horta és diferent; però en general els rendiments tampoc han estat espectaculars.

Segueix a la plana 9

Comerç JOAN ESCOLA

Guimerà, 3

AGRAMUNT

Papèrs pintats de les millors Cases

COLOVALL - SHART - LANCEL, PRESTIGI

Extens assortit d'obsequis per a Llistes de Boda

Cristalleries, Vaixelles, Porcellanes, Làmpares, etc.

FERRETERIA - PINTURES - Estanteries Metàliques

A la memòria del Mestre Ramonet

Havia pensat més d'una vegada en fer unes ratlles a la memòria del mestre Ramonet; però el fet de que això d'escriure és en mi cosa raríssima, ha pesat en que les ratlles s'hagin retrassat. Avui, però, aprofitant el temps de que dispo quan vinc a Agramunt, m'he proposat intentar-ho.

Penso que en primer lloc caldria dir que el mestre pertany a una època desventuradament arrasada, perquè ell fou dels qui més contribuï a fer de l'Agramunt pretèrit una petita Viena. A l'any 1932, quan jo tenia 11 anys, el "Salón" es donaven representacions de sarsuela, meitat aficionats, meitat còmics de Barcelona. Jo vaig pujar per primera vegada a dalt d'un escenari formant part del coro de "Bohemios", on el meu germà cantava la part de tenor. Per un nen que tenia una infància feliç, no crec que pogués existir un millor obsequi que la música del mestre Vives. El mestre Ramonet no solament era el director musical, sinó que ell era el que amb tant d'estussiasme i bondat ensenyava els números de la sarsuela a tots els components del grup.

També en aquells temps el mestre formava part d'una agrupació de càmara, on entre altres hi havia el primer violinista Ramon Mora, que al cafè de dit teatre donaven en forma de selecció les obres del teatre líric espanyol, penso que en nits de dies feiners. A l'ensem Agramunt comptava amb les dues clàssiques orquestres d'onze músics i ell sempre havia estat al front d'una.

Aquella constant febre de concerts feia que els agramuntins poguessin assaborir, xiulant o cantant, no solament fragments i romances de totes les sarsueles, sinó de partitures de trajectòria universal com són les de Bizet o Mascagni.

Eren molts els nens que es veien amb el llibre de solfeig a sota el braç i no pocs aquells que amb l'instrument agafat de la mà, cercaven pels diferents indrets de la Vila les lliçons dels mestres. No solament cantaven les dones tot treballant o al peu dels breçols, sinó que a més cantaven els pagesos, els paletes i tota la

gent d'oficis. Es diria que estaven tots submergits en una atmòsfera d'exaltació lírica; però la vibració arribava al seu cim més alt quan venia la Festa Major. Les dues orquestres i les dues cobles que venien de Barcelona, junt amb els músics d'augment de la sarsuela, i les dues orquestres locals a més dels cantants i companyies de teatre, tots plegats feien que Agramunt sentís per uns dies l'enveja de Viena o de París. Tots recordareu l'actuació de Lázaro i de Marcos Redondo el mateix dia i en teatre diferent.

La cosa durà fins a l'any 1937, després amb la follia dels fusells i dels canons quedaria tot emmudit. Finalitzada la guerra una sola orquestra aparegué de nou continuant els concerts amb decaïguda. L'any 1946 una agrupació d'aficionats fa nova presència. Veiem el mestre al front de la mateixa, dirigeix la part musical i s'ensenyava a uns i altres. Ell fou qui em descobrí a mi com a tenor, quan ni el meu germà ni els meus amics se n'havien adonat. Puc afirmar que aquella fou una de les èpoques més felices de la meua vida. Només vaig fer que cantar "La Dolorosa" quan l'amic Pau em va sollicitar per cantar la part de tenor de les misses de Ribera i de Perosi.

També hem de recordar les cançons del mestre, que amb poesies de l'enyorat amic Joan Viladot, resultaven tan nostres, tan catalanes, i que ningú a la Vila havia escrit amb tanta soltura i inspiració.

Ara la cosa ha emmudit de nou; però aquesta vegada els instruments ja no es guarden al pis, sinó a les golfes, arreconats com un trasto més. El fiscoornejar de "Carmen", cantant la clara i joiosa música de Bizet, ja no se sentirà més. Les riques melodies i riques orquestracions de Serrano, Vives i Breton; passaran desconegudes per les generacions actuals. Ara els agramuntins, quan vindrà la Festa Major, ja no tindran la rica possibilitat d'elegir entre sopar o sarsuela.

Ramon SANS

B. COMENCE

PINTOR - DECORADOR

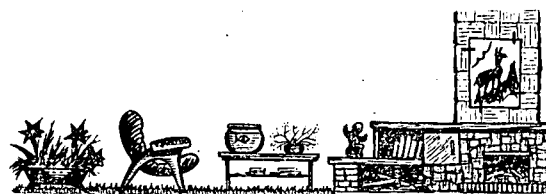
EMPAPELADOS - MOQUETAS - CORTINAJES

Les ofrece sus servicios

Avda. J. Mestres, 7 - 2.º

AGRAMUNT

Teléfono 39 02 08

Leñas y Carbones
F. Santamaría e Hijos
Santa Esperanza - Tel. 390387

Tintorería Batet
La Tintorería de Agramunt

GRANET DE PEBRE

per Josep Farreny

QUESTIO DE PELL O PLOMA

A Josep M.ª Roqué (1)

Si fossim llops
hauriem de tenir
molta fam per arribar
a menjar-nos gats i garses.
I humans com som
encara més.
Menjaríem si per cas
perdius i llebres.
Ahl però,
Si fossim perdius i llebres
fóra millor fer-nos
passar per gats i garses,
tindriem la vida
més segura en temps de pau.
Però la vanitat maleïda
a voltes ens perd
i per aparenyar el que no som,
sent garses volem passar
per perdius
i sent gats volem passar
per llebres.
Que ens agradin o no
siguin garses o perdius,
siguin gats o llebres,
depén molt del cuiner
en temps de pau,
i de la fam en temps de crisi.
I els llops i els humans
tenim tan mal gust a vegades,
que ens ho empassem tot
sense notar la diferència.
En el de llops i humans avui,
ja no hi ha tanta diferència
i això és el que cal distingir:
Fins on som una cosa o altra.
Perdó, volia dir.
fins on són una cosa o altra.
O tant se val, deixem-ho
amb doble versió, som i són.

(1) Qui no coneix a en Josep M.ª Roqué, la seva figura, la seva rialla, la seva simpatia i la seva incansable dedicació a la nostra Coral? On té un càrrec de peonatge podríem dir, però que sense menys considerar els altres és, sens dubte, un dels millors puntals d'ella. El fet de que li dediqui aquest verset és, pel que hom considera és un acte simpatiquíssim, em refereixo concretament, a la seva renúncia dels drets que tenia de soci fundador del Casal, que tenia heretatat del seu pare en Callixte Roqué. Hom considera que és un gest que si tots seguíssim, treurien una bona carga al Casal, encara que no el salvessin, Cal afegir que en Roqué no fa renúncia de cap deure envers la Societat, a la qual se sent lligat, obligat, tant o més que abans; això és el que ell diu i nosaltres ho creiem, perquè el coneixem.

Agost del 1974

SALVATGE TERRA. HOMES CANSATS

TRISTESES D'ESTIU

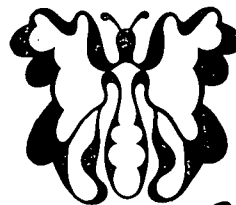
Expliquen que un poeta alemany de finals del XIX, del qual, per infidelitat de la memòria no recordo el nom, digué a l'amic d'un fill seu mentre dinaven: «I què has vist durant aquest llarg viatge?». «Res —contestà el xicot». I el poeta s'enseriosí i durant tots els dies que el noi feu estada a casa seva no li badà boca...

L'anècdota, l'ha frivolitat, l'exemple de la qüestió és aplicable als nostres dies? Uns amics meus recent arribats de passar uns dies a París, el comentari que em van fer a la pregunta de què els hi havia semblat la capital francesa, fou: Les franceses estan boníssimes. Trista contesta o, potser, trist concepte de la bellesa i exuberància femenina. De tot hi ha a la vinya del senyor, és cert però en aquest cas van fer primer el vi que no podar els raïms. Era l'època de les eleccions, i quan del Pirineu cap ací molta gent seguíem impacients els tàndems electorals fèiem càbales aferrissades i innocents sobre els candidats més escollits de cor que de raó objectiva, els meus amics com qui diu al mig de l'olla, només veien les mongetes que saltironaven... I això i tot que els joves no votaven, que si arriben a tenir el dret de vot...! I és que així estem de despolititzats, víctimes de la nostra pròpia xarxa.

D'aquests amics meus dos eren dues noies. Com estan els francesos? —vaig preguntar. Somriueren l'acudit i em respongueren per petaneres, perquè una d'elles em parlà de les eleccions i de la propaganda miterranista. Oh, musses! Com lliga, aquesta xarxa! Ara qui desentonava era jo. I tot em menà a considerar ràpidament —i personalment— la funció social de la dona i les seves exigències i reivindicacions! Estem de ple en el segle XX —vaig pensar. I tan de ple, que ja ens n'anem. Tot em va dur a considerar que en aquest país, la nostra Jane Fonda haurà de ser una Aurèlia Campmany, per exemple, i des de les planes d'una revista, d'un diari o d'un llibre. I suposo que sóc optimista, perquè els altres que ja no toleren cap funció de la dona que no siguin olles, tupins i «descanso del guerrero», a més, es carreguen els llibres...

Tristeses d'estiu! Calentura política! Fredor personal, potser. I cap pressa per a treure el tiquet d'anar a la Lluna. Encara val molt la tristesa d'aquesta salvatge terra malgrat els homes estiguem una mica cansats. Si més no, perquè encara ens queden forces per a riure i paciència per a esperar.

JORDI GUASCH

ACAPULCO

**BAR-RESTAURANT
DISCOTECA**

AVDA. DE LERIDA Nº 11 **Monzón (HUESCA)**
TEL 40 01 85

Dirección:

RAMON INGLÉS (Crích)

LA NOSTRA GENT

En Guillem Viladot i Puig

—Data de naixement?

—26 d'abril del 1922.

—Lloc de naixença?

—Agramunt.

—En cas d'haver nascut fora, ¿quants anys porteu residint a Vila?

—Tota la vida.

—¿Quin tipus d'ensenyament heu cursat i en quins centres?

- primaris
- secundaris
- superiors.

—Soc llicenciat en farmàcia per la universitat de Barcelona.

—¿A quina edat començareu a guanyar-vos la vida, en quin ofici, en quina professió o càrrec oficial?

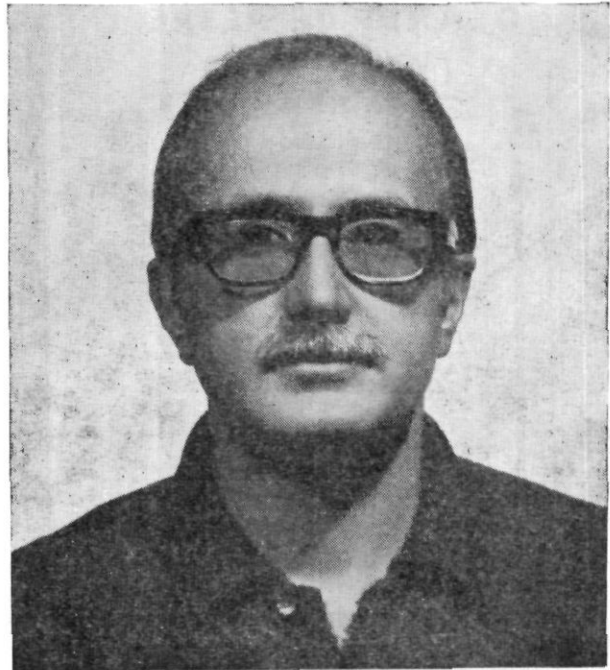
—Falg d'apotecari des de l'any cinquanta i en fa més d'una vintena que exerceixo d'analista i d'Inspector Farmacèutic Municipal.

—¿Quin ofici, professió o càrrec oficial us ha situat en la vida?

—Si bé ha estat la meua carrera la que m'ha situat socialment, ha estat la literatura, en les seves accepcions d'escriptor i editor, la que m'ha situat intel·lectualment, encara que ambdues professions s'han completat, ja que el fer d'apotecari rural m'ha enriquit amb contactes humans que en definitiva són els protagonistes dels meus llibres.

—¿Quines aficions teniu: música, art, literatura, esports, art?

—La meua suprema afició és l'oci, però com que aquest no és possible d'assolir plenament, m'he de contentar treballant en una pila de coses que, en certa

manera, confirmen allò que diu el refrany: home de molts oficis pobre segur. Amb tot podríem parlar de música.

—En pratiqueu alguna?

—Soc incapaç de practicar cap mena d'esport. La música no la practico: l'escolto. Però quan s'entén com un mitjà de comunicació amb la pròpia època, amb un temps que és nostre —Penderecki, Orff, etc.—, o sigui superant tot encarcament culturaliste, aleshores podríem parlar de conreu de la música. La música, com una forma més de cultura no es pot entendre com una forma d'escapisme: estèticament. Tota mena d'art ens ha d'apropar al nostre temps. Perquè la pura estètica és pura litúrgia.

—Per quins països heu viatjat?

—Conec gairebé tot Europa i alguns països de l'Est. Viatjar és necessari, i no precisament per a conèixer museus, sinó per a veure ciutats i gent. L'ideal és arribar a una ciutat i fer la vida normal que fa tothom; aleshores hom s'adona de la poca distància que hi ha entre les persones separades per milers de quilòmetres.

—¿Quin diari, revista, llibre o altre tipus de publicació llegiu?

—Pràcticament llegeixo tots els diaris i revistes de Catalunya, vull dir que d'aquests papers en llegeixo allò que m'interessa. Ara, amb tot, ja començo a donar-me de baixa d'algunes publicacions: l'espai mana. Cal aclarir, però, que no m'interessen les publicacions d'humor, almenys tal com es cultiva avui en dia, que més que humor són manifestacions de ressentiments i de frustracions. I no llegeixo cap revista ni diari esportiu. Com-

prar llibres és una mena de vici en mi. I de cada un d'ells lleigeixo allò que m'interessa. Per tal de trobar llibres fonamentals cal escorcollar-ne molts. Perquè per a cada persona és fonamental una cosa distinta, encara que algunes haurien de ser comunes a tothom.

—¿Quines intervencions heu tingut en la vida col·lectiva de la nostra Vila? (Política, esport, art, religió, cultura, etc.)

—Sempre he intervingut en actes culturals organitzant conferències, concursos, exposicions, etc., durant una colla d'anys, especialment els cinquanta. Era un temps sense televisió i gairebé sense ràdio. No he intervingut mai en política perquè, ara com ara, la política local no m'interessa en la seva accepció pràctica. M'ha interessat sempre la política teòrica —que és l'única que en realitat es pot fer al nostre país— pel que té de component ideològic.

—Com veieu l'actual Agramunt?

- en el seu context econòmic
- en el seu context cultural,
- en el seu context esportiu
- en el seu context administratiu, etc.

—L'Agramunt actual el veig ric en contingut humà. Al costat d'un nivell popular molt ample, que li confereix una dinàmica històrica, hi ha unes individualitats que li confereixen una dinàmica econòmica certament reeixida. I si la primera és la que dóna a la nostra vila una panoràmica horitzontal, la segona li proporciona una profunditat l'estructura de la qual ha d'aportar només que beneficis. Amb tot, caldria amotllar aquesta profunditat a una més elevada industrialització. En l'aspecte cultural, Agramunt és víctima, com totes les poblacions, de la televisió que és la causa a la que és deu la pèrdua d'activitats culturals. Esportivament, sembla que Agramunt segueix la moda del tennis, encara que no deixa de practicar el passeig per la carretera els diumenges i altres dies de guardar. Des del context administratiu, crec que avui tenim el millor alcalde de la nostra història darrera. El senyor Josep Maria Inglés és un home ideològicament neutre amb una forta vocació de servir la nostra petita comunitat des d'una decidida voluntat de millorar-ho tot: des de les flors fins a les fàbriques.

—D'estar al vostre abast planejar la vida agramuntina, què faríeu?

—Faría moltes coses. Potser irrealitzables. Per exemple: obrir una sinagoga i poder-hi discutir els textos sagrats com en temps de Jesucrist. Obligaria tothom a assistir a cursos de lectura en veu alta de llibres notables per tal d'aconseguir millorar la parla coloquial. Convocaria reunions on la gent estés obligada a parlar amb tothom amb simpatia i interès de les coses dels altres. Bastiria un monument al gos, però mataria tots els que van pel carrer sense amo ni cadena... Posaria noms catalans i en català a tots els carrers del poble, i suplicaria als seus amos que escrivissin els noms de

les botigues en la seva llengua pròpia, que potser no seria sempre la catalana... I manaria d'escriure la història agramuntina dels cinquanta anys darrers; així veuríem com al costat dels falsos prohoms —que no han fet més que aprofitar-se d'ideals certament reverents i de proteccions oficials certament generoses— esclata un nivell esplèndid, per popular, que constitueix la veritable saviesa de la nostra comunitat...

—Com veieu el futur d'Agramunt?

—Si els pobles no s'industrialitzen tenen un mal avenir. A mi no m'agrada de parlar de futur, entre d'altres coses perquè quan arribi el futur jo ja seré vell...

—¿Voleu explicar la vostra actitud sobre qualsevol aspecte de la vida?

—Que una persona s'hagi de definir, en certa manera és obligar-la a que es limiti, a que s'aturi. Però ningú no està mai quiet, aturat en una manera de pensar si no és un perfecte reaccionari. Per tant, permeteu-me que us digui que entenc la vida com un continuu no estar conforme, sobre tot en allò que ens pot perjudicar popularment. Per damunt de tot hi ha la defensa dels drets de l'home, allò que a mi m'agrada d'anomenar l'humanisme democràtic. Detesto tota forma de tirania, de la mena que sigui, especialment aquelles que pretenen que la vida segueixi sempre igual, com si tots els problemes fossin resolts per sempre més amén. La vida és un canvi continuu i res no és immutable. Pretendre-ho és voler sotmetre les persones a unes estructures que només poden beneficiar a aquells que les fomenten. La veritat és sempre en tothom que va de bona fe, i van de mala fe aquells que la volen manipular a qualsevol nivell ideològic o material. Als que manipulen la veritat atribuent-se el seu dipòsit i la seva custòdia, només els queda la sortida de l'entabanament, que és una forma de sembrar la por. Però tots sabem que bandejar aquesta por a escala rural, és com el país serà lliure a escala nacional. I perdoneu que tot això quedi massa rotund i poc matisat.

—¿Voleu citar, si us plau, tres agramuntins de relleu a qualsevol nivell?

—El meu pare en Joan Viladot i Puig; en Pau Boncompte i Pintó; i en Ramon Fa i Bastida.

ELS QUE ENS HO HEM D'EMPASSAR TOT

(Mn. RICART DIXIT)

A les persones que, com jo, tenim una innata incapacitat per a la metafísica i les restriccions mentals, un producte com el que ha elaborat el Coadjutor d'Agramunt, Mn. Ricart, aparegut en el SIÓ del mes de juny passat, ens produeix la mateixa sensació que si tinguéssim la sensibilitat embolicada amb cotó fluix. Tot el malabarisme dialèctic que campeja en aquelles dues fulles intenta donar una sèrie de referències inconmovibles, de granit, sobre uns fets molt discutibles. L'intent, per tant, es queda diluït en la mediocritat més absoluta, a pesar de manllevar un enfilall de frases al castellà, amb la idea equivocada d'aconseguir un major efecte, com si diguéssim el plinyol de cornet dels concerts de les festes majors d'abans de la guerra. I és que moltes vegades la relativitat dels homes i de les seves coses té el mateix gust i el mateix color del cafè amb llet.

No pretenc fer una anàlisi del contingut d'aquell malaurat escrit que, per altra banda, no val la pena, sinó, simplement, donar la meua personal — i la de la meua dona — impressió sobre l'esperit del paper. Allà valga.

Primer. — Les quasi tres-centes malaguanyades ratlles de text escrit no ens aclareixen qui són "els qui sempre tenen la raó", no obstant i la pretesa aclaració auxillar del subtítol. Vull dir que a pesar de tots els retorçaments sintàctics i possiblement intencionats de l'article, ens quedem sense la gràcia de saber qui són aquests afortunats mortals que gaudelxen de l'incommensurable benifet de posseir la raó.

Segon. — Si exceptuem els "xistes" dels funcionaris d'hisenda i les activitats dels "Guerrilleros de Cristo Rey", no sé de cap altre cas recent de reacció iracunda tan fulminant simplement pel mer fet d'opinar que les processons no formen part de l'estratègia actual de l'Església.

Si l'article ha servit per esbravar la santíssima ira d'un nou Moisès, els subscriptors de SIÓ ens podem permetre el gest de perdonar l'arravatament apassionat del Vicari d'Agramunt, pensant que igual com succeï al personatge bíblic del decàleg, quan va haver rebut per terra les taules de la Lleialtat, no li va quedar altre remei que tornar a pujar al Sinaï a cercar-ne unes altres, segurament les definitives.

Tercer. — Si no existeixen unes raons molt profundes que passen per un corrent subterrani que desconeixem la resta dels lectors, resulta inexplicable un atac tan despietat contra un col·laborador de SIÓ, atenent la circumstància que el pretext de les processons no justifica, ni

de molt, la projecció d'un raig de soldadura autògena damunt la pell d'una persona.

Si efectivament existeixen aquestes raons profundes, tampoc no es comprèn com un sacerdot —alter Christus, per dir-ho a la manera mística— pot atemptar tan greuement contra l'únic manament que ens deixà Crist en testament, el d'estimar als altres.

En els dos pressupòsits anteriors, per enlloc no es veu ni s'entreveu el "caritas Christi urget nos" de Sant Pau.

Quart. — La frase més suculent, si no fos enormement penosa i trista, al meu entendre, seria la del comiat, quan atribueix a la seva funció sacerdotal el caràcter de càrrec social.

Davant de tanta contundència, jo, un ser anodí, vulgar i sense cap qualitat excepcional que faci que sigui un home de relleu i presència, penso que també tinc dret a formular la meua pregunta. Es aquesta: ¿el sacerdot, avui i sempre, és un servei, o un càrrec social?

Cinquè. — Sigui qui sigui el redactor de "Quadern", vull que rebi el meu testimoni de solidaritat i de simpatia, entre altres raons igualment importants, per què:

- A) entenc que l'autor ha fet un ús correcte de la llibertat d'expressió,
- B) sé distingir encara entre la serietat d'un article editorial o de fons i la futilitat d'un comentari intranscendent en una secció secundària d'una publicació,
- C) comprenc que SIÓ no podia defugir la publicació d'aquell desafortunat treball, per ètica i per elegància periodística,
- D) suposo que es tracta d'una acció guerrillera individual, no compartida per la resta de sacerdots de la Vila.

Cloenda. — A l'equip de redacció de SIÓ us diria que no us deixeu menar pel "tedium vitae" dels qui ploren en els baptismes i riu en els enterraments, que és com dir dels qui estan contents quan haurien d'estar tristos, i estan tristos quan haurien d'estar contents. Vull dir, amb unes altres paraules, que l'Església, no alguns dels seus servidors, afortunadament ja no es troba decorada pels nenúfars liliats del barroc i les imatges d'àngel de guix amb cara de senyoreta.

Ciutat de Mallorca, 18 de Juliol del 1974.

Antoni PAGÈS i DALMAU
simplement persona

FUNERARIA J. TORNÉ

PANTEONES — LAPIDAS

MARCOS DE ACERO INOXIDABLE
(de la Casa Serrano de Barcelona)

CORONAS de FLORES, naturales y artificiales
ARCAS DE ZINC

Exposición al natural a la atención del público

TRASLADOS A TODA ESPAÑA

Servicios para los asegurados a

EL OCASO, S. A.

Y recuerde...

CALIDAD Y PRECIOS SIN
POSIBLE COMPETENCIA

Circunvalación, 4
Arrab. Puigvert, 62

Teléfono 39 08 62
AGRAMUNT (Lérida)

Parlem d'Esperanto

Els propers dies 7 i 8 de setembre i a la ciutat de Cervera, tindrà lloc una Trobada Esperantista de les quatre províncies catalanes. Es un aplec que cada any té lloc en una població diferent, és com les corals de la nostra província. L'any passat va ésser a Calella de la Costa (Barcelona). Aquest any serà la capital de La Segarra la que tindrà l'honor de rebre el més important floret del moviment esperantista català, i la nostra província per primera vegada una reunió d'aquesta mena.

Diferents actes es celebraran en el transcurs d'aquells dies, entre els quals: recepció per les autoritats, missa en esperanto a la Basílica, donar el nom d'Esperanto a un carrer de la ciutat, un gran festival artístic a la Universitat i un dinar de germanor, entre altres. L'objectiu d'aquesta concentració és donar a conèixer el que significa l'idioma internacional a la nostra província, la més minoritària de les quatre, i que aquesta llavor i impuls que es vol sembrar a Cervera, fructifiqui en abundància entre els nostres joves.

A la nostra vila es va començar a parlar l'Esperanto a començaments de segle, potser degut al gran ressò que va tenir el Congrés Universal d'Esperanto que es va celebrar per aquell temps a Barcelona, amb assistència del seu fundador Dr. Zamenhof. Hi havia un mestre nacional, el senyor Benito Bagés, que exercia a les Escoles de la Mercè (avui Mercat Municipal) i que s'entretenia a dictar frases en Esperanto i a traduir-les als seus alumnes. Però ja en un aspecte més seriós, no va ésser fins a l'any 1934 que el senyor Antoni Farré va organitzar un curs als baixos de cal Martra (avui Joieria Llagunes). El curs va començar amb molta empena i optimisme; però després va decaure i a l'acabar-se el resultat va ésser mínim. Emperò la llavor estava llençada i des d'aquell moment la nostra vila tenia representació al moviment esperantista espanyol.

Els avantatges de l'Esperanto són incalculables, quan hom pensa el difícil que és aprendre francès, anglès i d'altres, i la facilitat de la composició gramatical de l'idioma internacional, cosa que meravella a qualsevol.

A part de tot això l'Esperanto té molts al·licients, com és la correspondència amb les nacions més allunyades de nosaltres, com Japó, Austràlia, Amèrica, etc. etc., intercanvi de postals, de segells i per què no de vacances a l'estiu? Avui tot és possible. Insistirem més endavant.

ARGELICH

Exclusivitats * Draperia Anglesa i Francesa
Camises - Corbates - Articles Home

Sastreria Univers

Çaillieur Sastre

Ruda. Carlemany, 79 - Tel. 21286 LES ESCALDES
Valls d'Andorra

QUADERN — Ve de la plana 3

ACCIDENTS

La nostra Vila, ordinàriament assossegada, s'ha vist sobtada per uns fets poc freqüents i llastimosos. El dia 30 de Juliol el nen de 18 mesos Jordi Giménez i Figuera trobà la mort sota les rodes d'un camió, a les què es precipità davant la impotència més dramàtica dels seus pares. El 5 d'agost, el conegut agricultor Francesc Salvadó Solà, apilant bales de palla, caigué des d'uns pocs metres d'altura amb tan mala fortuna que esdevingué promptament cadàver. I l'ancià Jaume Vila Escolà, sofri una caiguda trencant-se el fémur i de resultes d'això morí el dia 11 d'agost. Donem el nostre condol als familiars de tots.

Sió

CHOCOLATES JOLONCH

MOVIMIENTO DEMOGRAFICO

MES DE JULIO

NACIMIENTOS:

M.ª Cristina Cadevall Prat dia 27
Eva Aleu y Valls dia 28

MATRIMONIOS:

Juan Aciego Solis con
M.ª Rosa Saiz Medina dia 20

Juan Francisco Atarcón Codina con
M.ª Cristina Llenas Rafols dia 24

Segismundo Beltran Serra con
Remedios Molina Molin dia 25

DEFUNCIONES:

Teresa Dalmases Mas 60 años dia 25
Jorge Guimenes Figuera, 18 meses > 30

LLUVIA CAIDA EN EL MES DE JULIO

Dia 5	1 litros m. ²
> 13	6'4 >
> 14	7'7 >
> 27	3 >
> 30	1'1 >
Total	19'2 litros m. ²

El Observador: DIOSDADO PONT

TAPIZADOS DE COCHES Y MUEBLES

TAPICERIA RECASENS

Plaza Pozo, 6 Tel: 390140 AGRAMUNT

Para buen servicio

Funeraria (Casa Romá)

Rapidez... Economía...

Servicio Oficial único de
EL OCASO, S. A.

Merced, 19 Teléf. 390309
AGRAMUNT

EL OCIO, HECHO SOCIAL QUE SE IMPONE

H. Ramón TORRES

I. ANTECEDENTES

Sucedió en 1936. Entre tantos ministerios que fueron sucediéndose en Francia cuando la época del frente Popular, uno de ellos intentó la creación de un "Ministère des Loisirs": Ministerio de Ocio, diríamos en español. Ni que decir tiene que fue acogido con sonrisas, bromas y sarcasmo; y que la guerra de 1940 a 1945 se encargó de barrer el recuerdo de tal ministerio, si es que antes no pasó a mejor vida. No obstante, si en aquella época la idea de ayudar a los niños y a los adultos para emplear lo mejor posible sus ratos de ocio, pudo parecer un tanto peregrina, hay que reconocer que en la actualidad se impone como una evidencia.

Jefes de empresa, sindicalistas, animadores y asociaciones familiares, médicos, sociólogos, psicólogos, educadores y urbanistas están de acuerdo en proclamar la importancia del factor "ocio" en la actual coyuntura de los tiempos modernos. Y lo atestiguan numerosos síntomas:

1. La UNESCO patrocina un "grupo Internacional de las ciencias sociales del ocio". Con el apoyo moral y financiero de tan prodigiosa y prestigiosa entidad, surge un movimiento animador de ideas fecundas y eficiente labor social.

2. El autor de la obra "Vers une civilisation du loisir" llamado Jofre Dumazedier intentó, por vez primera, situar de forma completa el papel del tiempo libre en la cultura contemporánea realizando un estudio magistral del problema.

En la actualidad está al frente del "Centro Nacional de la Búsqueda Científica del Ocio" y ha creado un grupo de "Sociología del Tiempo libre". Puede decirse, sin eufemismo, que es el cerebro y el alma de todo el contenido teórico-práctico del sistema.

3. Una asociación "Loisirs Jeunes" ha sido creada y publica un boletín semanal que enumera las posibles actividades, impulsa y analiza encuestas realizando a la vez estudios técnicos.

Todo esto, parece indicar que son los galos quienes llevan el portaestandarte del tema que nos ocupa; no obstante en nuestra patria, buena labor lleva a cabo, el Instituto de la Juventud, sugiriendo ideas y poniendo por obra, cuantos medios ponen a su alcance, las Federaciones Deportivas, el Instituto del Teatro, los equipos montañeros y cuantas Asociaciones de Juventud pretenden ocupar el ocio de la gente moderna, de forma útil y agradable.

II. DISTINCIONES NECESARIAS

En el campo de la sociología, puede intentarse una diversificación de cierta importancia entre "ocio" y "tiempo libre". Para los griegos, el ocio consistía en hallarse libre de la necesidad de sentirse ocupado. Y así, para Aristóteles y Platón, "un hombre ocioso es el que dedica lo mejor de sí mismo

al Estado, y el que cree que cultivar su mente es la más brillante de todas las actividades". Diferentes formas de hablar, pero así es la semántica; no vayamos a interpretar torcidamente las cosas; tal fue lo clásico de la ociosidad. En Grecia, hace muchos años, "estar ocioso" no era holgar, no hacer nada, sino consagrar la vida a la contemplación, a los problemas de la verdad, el bien y la belleza (Cf. Enciclopedia técnica de la educación, 3.º, pág. 222).

Dicho de otro modo y resumiendo la terminología antigua: "Ocio es el estado de verse libre de las necesidades diarias, y las necesidades de ocio son aquellas que tienen un marcado carácter de especulación intelectual o de creación humana". Actualmente no se puede hablar de ocio en el sentido clásico del vocablo, si bien aún subsisten actividades de ocio como las de ciertos Ateneos, academias, teatros, etc. Hoy vivimos en un mundo de trabajo y diversión, de "otium" y "nec otium" (negocio); somos latinos y encajamos perfectamente el carácter pragmático del pueblo romano. Para Cicerón y otros pensadores de su escuela, el hombre es un ser que desarrolla cada día una serie de actividades más o menos diversas (negocio), y que precisa por ello mismo, disfrutar de ciertas horas de diversión o descanso (ocio).

Y aquí viene la marcada diferenciación con el tiempo libre que apuntábamos más arriba. "El tiempo no dedicado al trabajo ni a ninguna obligación o necesidad" es el que viene subrayado con la nota de libertad.

Van Rundstedt lo definió como: "...aquel tiempo que no está ligado a ningún beneficio económico o consagrado al sueño, es decir, el tiempo que nos sobra todos los días después del trabajo, los fines de semana y las vacaciones anuales". Y, citándonos más a la teoría moderna sobre el tiempo libre, citaremos la glosa que hace el consejo de Europa a través de su Comité de Educación Extraescolar, a la definición de Jofre Dumazedier: "El tiempo libre es el tiempo de la libre elección, de hacer o no hacer, y es un asunto estrictamente personal. Puedo utilizar este tiempo para mi descanso, para divertirme y salir de mi aburrimiento, ya que los ritmos mecánicos y automáticos que me impone la sociedad no son ritmos naturales; puedo emplear el tiempo para mi cultivo, o sea cuidar el físico, refrescar mi sensibilidad, airear mi espíritu, y también puedo encontrar la posibilidad de crear una jerarquía personal de los valores que deben permitirme desarrollar mis potencias y que no tengo ocasión de cultivar en los estados normales de educación en los que estoy inserto".

"Para fomentar en mí estas posibilidades de expresión y creación personal, para estar al día en el terreno de mi profesión, del desarrollo cultural, de la investigación, de los descubrimientos. No puedo permitirme en una sociedad de tan rápida evolución como la presente, permanecer inmóvil. Mis facultades de cambio y de adaptación son mi principal seguridad para conseguir ser siempre un hombre de mi tiempo."

(Continuará)

ROS ROCA S.A.

LA INDUSTRIA
DEL REMOLQUE

MAQUINARIA AGRICOLA

JOSE MARTORELL

DELEGACION LOCAL ESPECIAL DE LA ORGANIZACION SINDICAL

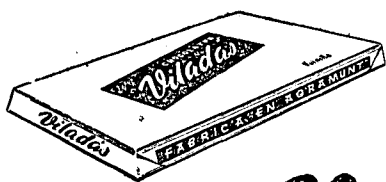
AGRAMUNT

La unión de Técnicos y Trabajadores del Sindicato Local Mixto cree de interés para los trabajadores y empresas de la villa entresacar de la Prensa Provincial los acuerdos tomados por la Comisión Permanente de la U. T. T. del Sindicato Provincial del Metal, que literalmente son los siguientes:

De conformidad con la Ley de Financiación y Perfeccionamiento de la Acción Protectora del Régimen General de la Seguridad Social, la obligación de cotización se extiende tanto a la base tarifada como a la base complementaria individual, la cual está constituida por la diferencia existente entre el importe de la base tarifada y el salario real percibido por el trabajador, si bien, con la importante limitación de que esta base complementaria no podrá ser superior en su cuantía al 150 por ciento de la base tarifada.

Pese a que dicha Ley se publicó con fecha de 21 de junio de 1972 es el caso de que algunas empresas se muestran reacias todavía a cotizar por la base complementaria, con el consiguiente perjuicio para el trabajador en el supuesto de ocurrencia de cualquiera de los riesgos comprendidos dentro de la cobertura del Sistema, tales como los de enfermedad común, accidente no laboral, invalidez, desempleo y jubilación.

Continua dicho escrito con unas consideraciones sobre las consecuencias de dichas actitudes y termina ofreciendo los Servicios Jurídicos para cuantas quejas se reciban transmitir las ante la Delegación del Trabajo.

Si compara,
elegirá

CHOCOLATES *Viladós*

Tramitaciones, Automóviles,
Pasaportes y Expedientes
en general

GESTORIA
FEIXA

Zapatería, 1
AGRAMUNT

L'AJUNTAMENT D'AGRAMUNT EN CRISI

Amb instància dirigida al nostre senyor Batlle, per tal que aquest la presentés al Govern Civil, la totalitat dels consellers del nostre Ajuntament ha posat els seus càrrecs a disposició de la nostra primera autoritat amb la decisió de no assistir a les reunions Permanents ni Plenàries fins que s'hagin resolt favorablement a la Vila els aspectes més importants de Secretaria.

Antonio Montané Farré

Maderas del País y de Importación
Aserradero Mecánico en Las Bordas

Calle Piedad, 25

Teléfono 21

BOSOST (Valle de Arán)

NOTA: Toda persona o personas interesadas en iniciar la nueva Campaña de FUTBOL que se avecina, pueden dirigirse para conocer detalles, a la anterior Junta o al Sr. Juan Pampalona Cáceres, calle de Sió, 14

Estación Servicio Agramunt

Pista - Terraza - Piscinas - Discoteca - Snack-Bar
Restaurante

Teléfonos 390202 y 390802

Sección Engrase y Lubrificantes

El Municipio

El Ayuntamiento Pleno y la Comisión Municipal Permanente, en sesiones celebradas durante el pasado mes de Julio, adoptaron los siguientes acuerdos:

CUENTA ADMINISTRACION DEL PATRIMONIO

Examinada detenidamente la expresada Cuenta y de conformidad con el dictamen de la Comisión Municipal Permanente, se acuerda aprobarla con carácter definitivo según determina la Regla 82-2 del Reglamento.

CUENTA GENERAL DEL PRESUPUESTO

Asimismo se procede al examen de la Cuenta General del Presupuesto Ordinario correspondiente al ejercicio de 1973 y se acuerda aprobar provisionalmente la repetida Cuenta, puesto que la aprobación definitiva corresponde al Servicio de Inspección y Asesoramiento de las Corporaciones Locales.

CONDOLENCIA POR EL FALLECIMIENTO DEL DR. RAMIREZ.

Se acuerda conste en acta la condolencia de la Corporación por el fallecimiento del que fué Alcalde Presidente de este Ayuntamiento, acaecido en Málaga el día dos de dicho mes.

EXPEDIENTE ACTIVIDADES MOLESTAS.

Informar favorablemente el expediente incoado a instancia de Don José Mª Panadés Pont para instalar un tanque de gas licuado de petróleo para calefacción hotel.

LICENCIAS DE OBRAS

A Religiosas Concepcionistas para realizar obras interiores en el edificio de su propiedad, calle Guimerá.

A D. Francisco Reñé Busquets, reparación tejado casa Plaza Generalísimo.

A D. Pedro Balagueró Durán, pintar fachada casa en Plaza del Pozo.

A D. Ramón Granés Vila por abrir ventana en fachada lateral de la casa sita en Arrabal de Puigvert.

A D. Vicente Escolá Cuñat, para reforma en una habitación en casa Arrabal de S. Francisco

A D. Antonio Villalta Tallaví para reforma puerta y ventana en calle Castillo.

—Con esto del tenis he vendido todos los calzoncillos antiguos.

A D. Andrés Farrás Borrell, conectar canaleras almacén bajada Lavaderos a la red general

A D.ª Florentina Vilalta Sera, por idem en Extramuros San Juan.

A D. Pedro Serra Llobera y D. José Llorens Torra para la construcción de Locales comerciales y veinticuatro Viviendas de Protección Oficial, Crupo I, en Santa Esperanza.

A D. Juan Escolá Plá, reparación del tejado en casa Angel Guimerá.

A D.ª Paula Pascual Piera, conexión canaleras a la red general alcantarillado, Plaza Pozo.

A D. Pedro Brils Sole, construcción de una vivienda de Protección Oficial en Arrabal de Puigvert.

A D. Ramón Creus Lluch, construcción de un cubierto en Extramuros.

A D.ª Nieves Carné Guau, obras interiores en casa sita en Plaza Generalísimo.

A D. José M.ª Baró Marquilles, reformas en tienda c. Sió

A D. Marcelino Rigatte Xancó, sustituir puerta de entrada en casa calle Calabaza.

SUBVENCION A DONCELL

Conceder una subvención de 13.429 Ptas. para obras locales.

USURPACION CAMINO EN MONCLAR

Instruir el oportuno expediente para la recuperación de un camino público usurpado en la partida «Tolls»

ROTULACION CALLE

Acceder a lo solicitado por la Sociedad Inversiones Inmuebles en Renta, S. A. de Barcelona, con relación a la rotulación a la Calle Angel Guimerá

SUBVENCION

Conceder una subvención de 50.000 pesetas a la Comisión de Ferias y Mercados para sufragar los gastos de la Feria de Mayo pdo.

ATRACCIONES

Autotorizar a D.ª Claudia Morera la instalación caballitos Fiesta Mayor

CUENTAS Y FACTURAS

Se aprobaron varias por un importe total 258.445 pesetas.

¡ATENCIÓN SEÑORA!

Guarde limpia su ropa,
es mejor y está preparada
para cuando la necesite.

Es un consejo de

Tintorería
safas

Sió, 29

AGRAMUNT